Elixirul tinereții

(Costin Popa – 4 iunie 2012)

De câtăva vreme, politica de refrișare a distribuțiilor Operei Naționale București s-a dinamizat. O susține activul Studio Experimental de Operă și Balet „Ludovic Spiess”, ale cărui proiecte sunt multe și diverse, la care baza de casting o constituie tinerii absolvenți ai claselor de canto sau chiar studenții din anii ultimi. Ei bine, de la Studio, unii soliști au migrat pe scena mare și, alături de alți colegi veniți direct din facultate, au făcut posibil ca pentru recenta nouă producție cu „Elixirul dragostei” de Donizetti să se alcătuiască nu mai puțin de trei distribuții complete, în care tinerii să fie prezenți în proporție de cca 75%. Meritoriu! Chiar revoluționar, dacă ne gândim la trecut. Oricum rămân descoperite titlurile dramatice, ale căror afișe trebuie deseori populate cu oaspeți din țară și străinătate.

Ionuț HOTEA

Așadar, tinerețe pe scenă, ambiție, emulație, dorințe de mai bine, promisiuni de progres, adică tot ce se poate imagina pentru debutanți în roluri importante. Ionuț Hotea, Nemorino de cca 22 de ani, are mari perspective. Este încă un „lirichino”, dar amploarea și rotunjimea sonorităților vor spori, desigur, în timp. Talent înnăscut, cu remarcabilă intuiție artistică, tenorul impresionează prin continuitatea, omogenitatea liniei vocale în condițiile în care problematicul pasaj de registru pare inexistent.

Așa încât totul curge neostoit către acute luminoase. Simte fraza muzicală, o punctează unde este nevoie și nuanțările de sorginte belcantistă – diminuendi, messa di voce, sfumature – vor crește în pondere odată cu asimilarea procedeelor tehnice specifice. Singura problemă serioasă a lui Ionuț Hotea este... tinerețea. Trebuie să-și asculte îndrumătorii, fără să uite nicio clipă că mai are de cântat încă 35-40 de ani. Nu o poate face fără drămuirea repertoriului și fără studiul necontenit.

Dezinvoltă pe platou, Ioana Mitu a fost Adina plină de vervă, șugubeață și ironică. Soprană lirico-lejeră, expune o voce cu plăcută timbralitate, ale cărei note înalte trebuie să evite stridențele, cu direcționare în sensul rotunjirii sunetelor. Ce-i drept, spre final, când a crescut frecvența notelor scrise peste portativ, tânăra Ioana Mitu a și obosit întrucâtva. Nu-i ușor, tânăr fiind, să stai mai tot timpul în scenă.

Cu voce frumoasă, învăluitoare, Șerban Vasile l-a întruchipat pe tanțoșul Belcore în limitele impuse de regie. Adică ușor (sau chiar mai mult) caricatural, caraghios, nevricos, turmentat. Indiferent de profilul de personaj, preocuparea pentru linia belcantistă, pe care o stăpânește cu inteligență și expresivitate, nu trebuie să-l părăsească niciodată, nici chiar în aria de intrare „Come Paride vezzoso”.

În rolul Doctorului Dulcamara, basul Mihnea Lamatic și-a probat experiența, cu un comic reținut, neîngroșat, așa cum este foarte bine. O voce tânără și promițătoare, aceea a sopranei Rodica Vică, a redat partitura de mai mică întindere a Giannettei.

Ioana MITU

Ionuț HOTEA, Ioana MITU
și Șerban VASILE

Șerban VASILE,
RodicaVICA
și Corul Operei

Mihnea LAMATIC

Ionuț HOTEA și
Mihnea LAMATIC

Ionuț HOTEA și
Mihnea LAMATIC

Ionuț HOTEA, Ioana MITU,
Mihnea LAMATIC și Rodica
VICA

Din fosă, Ciprian Teodorașcu a condus în general bine. Tempii au fost alerți, spectacolul nu a stagnat. Am rezerve în ceea ce privește grija pentru acuratețe, pentru evitarea decalajelor (notez aici doar pasajul „Obbligato, ah! sì obbligato!" – Nemorino către Dulcamara, primul act) și pentru prezervarea desenului belcantist (iată, observ un Larghetto prea rapid ce îl privează pe Nemorino de expunerea fluidă a melodiei din „Al periglio della guerra", actul secund, duetul cu Belcore). Dar Ciprian Teodorașcu simte echilibrul care trebuie conferit discursului muzical și, spre exemplu, marele concertato din finalul primului act s-a dezvoltat elegant, cu știința prefigurării celebrelor ansambluri donizettiano-verdiene de mai târziu. Un sprijin deosebit a venit din partea Corului Operei Naționale, pregătit de neobositul maestru Stelian Olariu.

Apa de la flori

Cel puțin ciudată a fost regia italianului Marco Gandini. A dorit un spectacol modern, tineresc, depărtat de epoca imaginată de compozitor, transpus în era computerelor. Nimic de comentat! Numai că punerea în pagină a suferit. A fost imposibil de dedus spațiul în care se desfășoară primul

act... îl ornează multe canapele și câteva monitoare de calculator... abia în cel secund, a fost bine fixată o ambianță de bar, numai că, spre final, mesele au dispărut și din nou ne-am trezit într-un mediu amorf și nedefinit. Să nu uit... mari panouri publicitare cu mesaje absolut naive („Amore etilico”!!!, „Speranza d’amore”, „Amore eterno”, „L’amore amaro”, „Amore vero”, „Cuori assetati” „La forza dell’amore” – probabil parafrază profană pentru cunoscutul opus verdian „La forza del destino”) se mișcă fără noimă pe fundal, în diverse poziții, manevrate de mașiniștii ajutați de unii dintre eroi. Scenografia, Adriana Urmuzescu. Doar apariția șarlatanului Dulcamara, patronul unei s.r.l. „Matrimoni e Banchetti”, într-un uriaș televizor ne-a dus cu gândul la manipulările prin media vizuală. Chiar și elixirul doctorului, știut și anunțat în text ca vin roșu de Bordeaux, a fost în viziunea lui Gandini apa de la un vas cu flori. Stranie idee, ca să nu spun mai mult. Noroc că... nu i s-a făcut rău lui Nemorino. Și unde mai pui că toată acțiunea se desfășoară într-un soi de semiobscuritate, de penumbră (lighting design Virginio Levrio), care contrastează cu spuma și luminozitatea partiturii donizettiene.

Numai costumele, viu colorate, strălucitoare și variat desenate, au incitat ochiul și au dat aură cu adevărat tinerească montării. Aceeași Adriana Urmuzescu, în serigrafia Cătălinei Florescu și Luizei Soporeanu.

Am fost surprins și de statismul mișcării ansamblului, răsfrânt și asupra unor soliști (Ionuț Hotea), cu excepția scenei din bar, foarte animată.

În pofida distribuțiilor promițătoare, fără îndoială că acest „Elixir”, venit dintr-o apă stătută de flori, nu este cel definitiv la Opera Națională București, ci unul de tranziție.

* Foto Mihai CRATOFIL.